

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

547 ק"מ א"ת תשפ"א י"ג אלול 547

לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482

הנושא: עשירותו של כהן גדול

מנהיג, אינו קורא קוויטלאך ואינו מקבל פדיונות וגם לא מבטיח ברכות.

ונעשה רעש בעולם שרבי פישל סגר את דלתי ביתו, והצטערו מאד, כי היה ידוע כפועל ישועות בקרב הארץ. ויהי כשמוע הרבי רבי בונים מפשיסחא אמר, אני אפייסנו. ועמד ונסע לסטריקוב ושאל את רבי פישל, מדוע החליט לסגור את דלתי ביתו ולהפסיק להשפיע ברכות וישועות לבני ישראל?

סיפר לו רבי פישל את המעשה שהיה עם אותו חסיד.

הקשה לו הרבי רבי בונים: הגמרא במועד קטן (טז:), 'אני מושל באדם, מי מושל בי? צדיק שאני גוזר גזרה ומבטלה'. ומצד שני בתפילה אנו אומרים: "ומי בכל מעשה יָדִיד בְּעֲלִיּוֹנִים וּבִתְחִתּוֹנִים שְׂיֵאמֶר לָךְ מֶה תַּעֲשֶׂה וּמֶה תַּפְעֵל". וקשה, והרי כל צדיק יכול לומר להקב"ה מה תעשה ומה תפעל, ויתירה מזו, אף לאחר שהקב"ה גזר, בכח הצדיק לשנות ולבטל את הגזירה?

אלא, הן אמת שיש לצדיק כח גדול מאד, ובכוחו לבטל את גזירותיו של הקב"ה, אמנם עם כל זה אין הצדיק אומר להקב"ה באיזה אופן להושיע את האדם, הוא רק גוזר שאדם זה יוושע, אף כשגזר עליו שיהיה עני, הרי הוא מבטל הדין ואומר שיהיה לו שפע עשירות, אך אינו מחליט באיזה אופן, ובידו יתברך להחליט כיצד להושיעו. ולכן אין לצדיק לומר שיתברך ע"י כרטיס לוטו.

כך לימד הרבי רבי בונים את רבי פישל מסטריקוב, אכן זכיתם להיות מאלו הצדיקים אשר מושלים ביראת אלקים, צדיק גוזר והקב"ה מקיים, אולם עדיין אין לך רשות לפרט כיצד תבוא הישועה.

ומכיון שאתה פירטת כיצד תבוא הישועה לאותו חסיד, לא אסתייעא מילתא. ומכר החסיד את הכרטיס לאיש אחר, והוא נשאר עני ואביון, ומשמים עשו כן, כדי ללמדכם על אופן הברכה לבני ישראל. רבי פישל קיבל את הדברים וחזר לקבל קהל.

על פי מעשה זה נבוא ונתרץ את קושיית שו"ת שם משמעון (או"ח סימן ו'), הלוא הגמרא ביומא (דף כו.) אומרת: שהקטורת מעשירה. ואם הרשות נתונה ביד הכהן הגדול להקטיר ככל שירצה, ובשבעת הימים קודם יום הכיפורים היתה עליו חובה להקטיר קטורת, כמובא בתחילת מסכת יומא (ב.), שבכל שבעת הימים שקודם יום הכיפורים כהן גדול מקטיר את הקטורת, וביום הכיפורים גופיה הקטיר

"והכהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֶת יָדוֹ לִלְבַּשׁ אֶת הַבְּגָדִים אֶת רֵאשׁוֹ לֹא יִפְרֹעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹס".

הגמרא במסכת יומא (יח. הוריות ט. חולין קלד:) דורשת על הפסוק: "והכהן הגדול מאחיו", שיהא גדול מאחיו בכח בנוי בחכמה ובעושר. אחרים אומרים, מנין שאם אין לו שאחיו הכהנים מגדלין אותו? תלמוד לומר "והכהן הגדול מאחיו" - גדלהו משל אחיו.

מענין שברמב"ם יש תוספת של מעלת ה"מראה", וז"ל (פ"ה מהלכות כלי המקדש ה"א): כהן גדול צריך שיהיה גדול מכל אחיו הכהנים, בנוי בכח בעושר בחכמה ובמראה. אין לו ממון, כל הכהנים נותנין לו משלהן כל אחד לפי עשרו, עד שיעשיר יותר מעשיר שבכולן.

פעם אחת היה חסיד עני מרוד שהיו לו כמה בנות בגרות, ולא הצליח למצוא להם שידוך מכיון שלא היה לו כסף לתת לנדוניה עבורן, ובא לפני הצדיק הקדוש רבי פישל מסטריקוב ז"ע ובכה לפניו, שכבר השתדל בדרכי הטבע ולא הצליח, ואינו מוצא עצה לנפשו.

רבי פישל בירכו וייעץ לו, שיקנה כרטיס הגרלה בלוטו של עוד כמה שבועות, ובעז"ה כרטיס יעלה בגורל ויזכה בסכום הגדול של הלוטו. וכך יוכל להשיא את בנותיו בהרחבה. ואכן הלך העני וקנה כרטיס הגרלה.

אלא שבערב שבת שלפני ההגרלה, לא היה לאותו חסיד כסף כדי לקנות נרות לשבת ויין לקידוש, ואף כסף להלוואה לא הצליח להשיג. בלית ברירה עמד ומכר את הכרטיס ההגרלה שברכו הרבי כדי שיהיה לו מעות לנרות ויין (לא בגלל שלא היתה לו אמונת צדיקים ח"ו, אלא שזו היתה העיצה היחידה בשביל לקנות נרות שבת ויין לקידוש).

והנה לאחר שבוע היתה ההגרלה, ואכן הכרטיס הזה עלה בגורל וזכה בסכום גדול, ואותו קונה התעשר בעשירות גדולה. ויהי בשמוע החסיד כן, נתמלא עגמות נפש ונסע אל רבי פישל ובכה לפניו שבצר לו מכר את הכרטיס לוטו, והקונה זכה בגורל.

נצטער רבי פישל וחשב לעצמו, מדוע בורא עולם סיבב שאותו עני יהיה במצב כלכלי כל כך קשה בערב שבת, שאף כסף לנרות ולקידוש לא היה לו, ויהיה מוכרח למכור את הכרטיס הלוטו. כנראה שזו סימן משמים שאינו ראוי להיות רבי ולהשפיע ברכות לבני ישראל, ולכן החליט כי הוא סוגר את שערי ביתו, ושוב אינו רבי ולא

שלוש פעמים, נמצא שכבר הקטורת הביאתו לידי עשירות ומה היו צריכים אחיו הכהנים להעשירו?

והוא רוצה לחדש, שהקטורת לא היתה מועילה לעשירות אלא למי שעושה כן לפרקים גרידא, ואילו מי שהקטיר כמה פעמים בזה אחר זה הרי שלא זו בלבד שלא הועיל, אלא גם מיגרע גרע, והוא כדרך שאמרו שאין ריבוי אחר ריבוי אלא למעט, ולכן על כרחו הוצרך הכהן הגדול שאחיו הכהנים יגדלוהו.

אבל לפי הסיפור שסיפרנו יש לתרץ, שודאי הקטורת מעשרת, אבל כיצד היא מעשרת בזה הרבה דרכים למקום, ויכול להיות שדרכו של בורא עולם שיתעשר על ידי שאחיו הכהנים יתנו לו. ואין זה סותר כלל.

הגאון רבי ישעיה זילברשטיין בספרו 'מעשי למלך' (וייצען תרע"ג. פ"ה מהלכות כלי המקדש ה"א) עמד על שאלה זו: בכהן גדול שמקטיר בכל יום שירצה בוודאי סופו להתעשר, אם כן יקשה למה צריכין להעשיר אותו על ידי אחיו הכהנים, הא מתעשר ממילא בהקטרת הקטורת?

וביאר על פי מה שכתב החתם סופר (או"ח סימן קנ"ח), דהא דקטורת ומילה סגולתה להעשיר, אבל בכל זה אין כל אדם זוכה לכך, דאפשר דאי לאו הקטורת היה באים עליו פגעים רעים וע"י הקטורת נטלו ממנו העושר חלף הצער, ודי שיגין עליו זכות הקטורת להינצל מפגעים רעים שהיו עתידים לבוא עליו.

ולדבריו, אכן לא בכל עניין מהני הקטורת להעשיר את הכהן כפשוטו, אלא פעמים וסגולת הקטורת היא למנוע צער וחלאים רעים, ועל כן ייתכן שהכהן הגדול לא זכה בעשירות על ידי הקטורת, ובשל כך הוצרכו אחיו הכהנים להגדילו משלהם.

ובזה הוא מתרץ את דברי הגר"א בביאורו לשו"ע (יר"ד סימן רס"ה סקמ"ה), הכותב כי מעולם לא ראינו סנדק שהתעשר, יעו"ש. לא ראינו אינה ראייה, ואין זה כדאי להכחיש דברי אחד מן הראשונים, גם אפשר שהחליפו לו מן השמים שכר העשירות בשכר אחר לפי זכותו ולפי מזלו.

עוד יש ליישב, על פי מה שכתב בספה"ק מאור עיניים (פר' ראה), שהעשירות אין הכוונה בכסף, אלא שמשגי את מדת ההסתפקות במועט שהיא העשירות האמיתית. ולפי זה יש לומר, כי על אף שהכהן גדול מקטיר קטורת, אך סגולתה להביאו להיות שמח בחלקו, ולכן עדיין מוטלת חובה על חיו הכהנים לגדלו בממון, כי צריך שהכהן הגדול יהיה עשיר בממון יותר מכל אחיו הכהנים.

עוד יש ליישב, על פי דברי החיד"א בספרו פתח עיניים (עמ"ס יומא דף כו) שכתב, שגודל העשירות כפי גודל חיבת המצוה. יעו"ש. ממילא, אם היתה חסרה לכהן גדול חיבת המצוה בהקטרת הקטורת, לא היה זוכה לעשירות ואז היה מוטל על אחיו הכהנים לגדלו בממון.

מעלת מצות ציצית

כתב בספר קב הישר (פרק כ"ב) וז"ל: ודע, מה שמקובל מפי תלמידי האר"י ז"ל שאמר לתלמידיו, שיש בגוף האדם תר"ג איברים וגידיים והוא ניצוצות של הנפש, וכן יש ברוח, וכן בנשמה. וכל ניצוץ תלוי במצוה אחת של תר"ג מצוות. והיה יודע האר"י ז"ל אי זה מצוה היא חסר באדם והיה רואה בניצוץ א' כשעשה אדם דבר עבירה, שאז היה מסולק ניצוץ א' והיה נותן תיקון לכל אחד ואחד כדי להחזיר הניצוץ למקומו. וכל זה היה ניכר ע"פ האותיות שיש בעורו ובפרט בפניו ובשעריו הוא יותר ניכר. והיה לו סימן בשרטוטין ובגומות שעל ידיו ופניו של אדם. ופעם אחת בא אליו גדול הדור אחד ושמו רבי חיים

ויטאל, ואמר לו האר"י ז"ל, הנה אני רואה שבתוך כ"ב אותיות בא"ב שבמצחך כולן מאירין חוץ מהגמל שהוא מהופכת, ומיד חרד הרב מהרח"ו ז"ל וביקש מהאר"י ז"ל שיגיד לו טעם הדבר, כי בוודאי לא על חנינם הוא. אמר לו האר"י ז"ל, שאינו גומל חסד עם אביו כראוי. אע"פ שאתה עושה חסד עמו, אבל לא חסד מלא ובשביל כך אות ג' היא מהופכת. ועוד אמר האר"י ז"ל לתלמידיו, כי כל העושה מצוה אז אותה מצוה היא נרשמת במצח האדם באות אחת מן א"ב של כ"ב אותיות, והיא מאירה בפניו כשעושה המצוה פעם שנית. כי בפעם ראשון היא נבלעת בפנים ובפעם שנית היא בולטת ומתנוצצת. וכל זה הוא בשאר מצוות משא"כ בצדקה אינה נבלעת בפנים כמו שאר אותיות, אלא מאירה במצחו תיכף בסוד "וצדקתו עומדת לעד". וכן כשאדם עובר עבירה רמוז ג"כ במצחו באש שחורה, מ"מ אם מתחרט וייגע ויטריח לתקן בעשיות תשובה העיוות שעשה, אז מסלק החושך ואש שחורה אשר הושם במצחו מהעוון, ובשבת כשבאה הנשמה יתירה אחר חצות לישראל, אזי יתכסה אותו העוון מכל וכל, זולת טומאת קרי אף שתיקן המעשיות אינו נסתלק בלתי טבילה. הכלל העולה כי ע"כ נקרא אדם עולם קטן שכמו שבהיות נגזר איזה דבר לבוא לעולם אם לטובה או לרעה ח"ו, מתראה ונגלה זה הדבר ע"י כוכבים הקבועים ברקיע. כן מתראה הכל באדם בשרטוטין במצח שלו. (כתב בספר מעבר יבוק תפלה בשעת הרחצה דף נב ע"ב שמתעם זה מכסים פניו של המת, לבל יביט המקטרג בפניו ובמצחו ששם נרשמים העוונות. ובביאור אור החמה על הזוה"ק פרשת נח דף סג. הביא בשם הרה"ק רבי אברהם גאלנטי ז"ע, שמתעם זה אם אדם מת בעונו וחוזר בגלגול, הקב"ה משנה את צורת פניו ממה שהיה לו, כדי שאם אותו האדם יעבור לפני הס"מ הוא כבר לא יכירו מחמת חטאו בגלגול קודם. יעו"ש.

אולם מצינו כי סגולת מצות ציצית להסתיר ולכסות מומי האדם שלא יוכלו לקטרג עליו ואפילו הצדיק אשר עיניו צופות ורואות אינו יכול להכיר מומי האדם בשעה שהאדם מעוטף בטלית, וכפי שכתב הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע בספרו רסיסי לילה (אות ל"ד) וז"ל: ומצות ציצית בבגדיו, היא להלביש ולכסות כל המומין שבגוף, ורובו ככולו, ולכך די בעטיפת ראשו ורובו, דעל ידי זה כולו מכוסה בכיסוי גמור, עד שאין שום בריה מכרת מה שבליבו, רק השם יתברך בלבד ואין מקום לקיטרוג. ומצינו משה רבינו ע"ה אמר (דברים א', י"ג) "ידועים לשבטיכם", שאין מכירם כשבא מעוטף בטליתו, וידוע דברי הזוהר על הפסוק (שמות י"ח, כ"א) "ואתה תחזה", שמשא רבינו ע"ה היה יודע להכיר אדם בראיה בלבד. רק על ידי עטיפת טלית של מצוה אי אפשר להכיר עוד. עכ"ל.

ומסופר על הרה"ק רבי זושא מאניפולי ז"ע שאמר פעם לאחד שציציותיו פסולות. ובדק הה ומצא שאכן ציציותיו פסולות. הסביר רבי זושא, שהציצית מכסה את עבירותיו של האדם, אך כשבאת אלי ראייתך בך דברים שאינם ראויים, לכן ידיעתי שציציותיך פסולות.

וצריך להבין מדוע סגולת מצות ציצית להסתיר נגעי בני אדם?

אלא כתב בספה"ק ישמח משה (פרשת לך לך ד"ה וילך אברם) על אף ששכר מצוות בהאי עלמא ליכא (קידושין לט:), שונה הדבר אצל שכר מצות ציצית שהוא גם בעולם הזה וז"ל: אמרתי הטעם על מה שציצית אינו חובת גברא לחוד וחובת מנא לחוד, רק שניהם ביחד אם לובש בת ד' כנפות עם ציצית כנודע (מנחות מא.), אמאי, כיון שרצה הש"י שילכו ישראל בבגד של ד' כנפות עם ציצית, דהא בעידן ריתחא מענשינן עלה, כמו דאמר מלאכא לר' קטינא במסכת (מנחות דף מ"א ע"א), ועיין בתוספת שם (ד"ה ענישתו), אם כן למה לא ציוה הש"י שילכו ישראל בד' כנפות עם ציצית כיון שרצונו בכך, ובפרט מצוה רבה כזו שכל המצות תלויין בה כמו שאמרו רז"ל (שם מנחות מ"ג ע"ב),

וכמו שנאמר (במדבר טו לט) "וזכרתם את כל מצוות ה'" ו"ל דהיא הנותנת משום שהיא מצוה גדולה, רצה השי"ת שיהיה לישראל ממנה שכר גם בעולם הזה, ודו"ק. ע"כ.

נמצא, כי על ציצית מקבל שכר גם בעולם הזה, ממילא כאשר צריך האדם לקבל שפע בעולם הזה, מיד קמים המקטרגים לקטרג שאינו ראוי לקבל את השפע, לכן סגולת מצות ציצית להסתיר את נגעיו ומומיו וסר כל משטין ומקטרג.

בזה נבוא ונבאר דברי הגמרא במסכת שבת (כג:): 'הזהיר בציצית, זוכה לטלית נאה'. ומפרש המהר"ל בספרו נר מצוה, שהוא בזמן תחיית המתים שיעמדו בלבושיהם ואז יזכו לטלית נאה. יעו"ש.

ואולי יש לומר, שהזהיר בציצית יזכה בזמן תחיית המתים לטלית נאה, היינו שבכוחה להסתיר כל מומיו, וגם אם אינו ראוי לקום בתחיית המתים, בשכר מצוה זו, יזכה לקום בתחיית המתים.

ויש לתת טעם כיצד סגולת מצות ציצית להסתיר נגעיו, שכתב בספה"ק שפת אמת (כי תשא, תרמ"ט): וכן שמעתי מפי מר"ז ז"ל, במה שמצאנו מצוות פרטיות דשקולה נגד כל המצוות כמו ציצית ושבת וכו'. ופירוש, שכל מצוה תיקון איבר מיוחד, ואלה המצוות תיקון כל הקומה. עכ"ל.

הרי לן, כי מצות ציצית מקדשת את כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו של האדם. וכאשר נכשל בעבירה מסוימת, הרי שמחשיך את אותו איבר שכנגד אותה עבירה, אולם כשמתעטף בציצית, ברגע אחד מאיר את כל קומתו – כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.

ומצאתי לכך מקור בתיקוני הזוהר (תיקון עשירי דף כד:): שהטלית מועילה לבטל כל המקטרגים וז"ל: האי תיקונא הוא לצדיקים גמורים שמתקנים כסא להקב"ה בציצית ומורידים אותו בתפילין ועומדים לפניו בתפילה. לבינוניים ציצית ותפילין הם כמו שור לעול וכחמור למשא, ובשבת נאמר בהם "למען ינוח שורך וחמורך". לרשעים הם קשר לכל המקטרגים שלהם. ע"כ.

ומפורש בסופו, כי בהנחת תפילין וכשמתעטף בציצית, אפילו אם רשע הוא, מכניע את כל המקטרגים והמשטינים.

בזה יבאר מדוע עיטוף הטלית נעשה בעטיפת הישמעאלים, כדי להורות, שאף רשע כדוגמת ישמעאל, בכל זאת על ידי עטיפת הטלית זוכה לבטל כל משטין וכל מקטרג.

כמו כן בתיקוני הזוהר (תיקון י"ח דף לא:): וז"ל (תרגום): מיד הרי הגבירה אוזנת בהם ומלמדת זכות בשבילם לפני שייצאו מן ההיכל, ואומרת: ריבון העולמים, אלה הם שהיו מכסים אותי בעטוף של מצוה ציצית, בחמשה קשרים ושלוש עשרה חוליות לכל צד, ובשלושים ושניים ענפי מצוה. מיד מצוה הקב"ה למלאכי המרכבה של מעלה ליטול אותם בכנפיהם, ולפרח עמם ממקום למקום, ולכסות עליהם מכל המזיקים ומלאכי החבלה. ע"כ.

[כתב הגר"ח פאלאג'י בשר"ת לב חיים (ח"ג סימן צ"ט) וז"ל: כתב בספר אזהרת הקודש (סימן נ"א), שישמור האדם מעין הרע כשדורש, כי שכח היזק ראייה. יעו"ש. ועל פי דברי הקודש שכתב, שישמור האדם מעין הרע כשדורש. אני אמרתי טעם המנהג שנוהגים הדרשנים כשדורשים בקהל עם, מתעטפים עצמם בטלית של ציצית. והיינו טעמא משום עין הרע, שלא ישלט בו עינא בישא מעלמא, שהמה אליו יביטו בשעת הדרשה, ומה גם כשהדורש הוא עם פה מפיך מרגליות לשון הזהב ולשון מדברת, שיש לו כח הדיבור, ודבריו טובים ונכונים בחכמה ודעת צוף דבש אמרי נועם, וערבים לכל שומעם, מעותד הדרשן שמטילים עליו עין הרע ח"ו, ויגיע לו היזק ראייה בישא. משום הכי נהגו שיהא מתעטף בטלית של ציצית, ומכסה עצמו במאי דאפשר, לשמר

עצמו שלא יהיה עין כולם עליו, לראותו ולהביט אליו. כמו שכתב בספר סמוכים לעד, שענין עין הרע ועינא בישא קשה מאוד, שאפילו בדבר מצוה וקדושה, שורה עין הרע וכו'. עכ"ל].

אלא שיש לשאול, דעד עתה נתבאר כי מצות ציצית כוללת כל רמ"ח אבריו של האדם, אולם לכאורה בספר קב הישר (פרק ס') לא כתב כן אלא שמצות ציצית היא כנגד העיניים וז"ל: דע, כי יש רמ"ח מצוות עשה, וכל אבר מרמ"ח איברי האדם תלוי במצוה, למשל בפה תלויין מצות לימוד התורה, ובעיניים תלויה מצות קידוש החודש ומצות ראיית הציצית וכו'. ע"כ.

אלא, שהעין כוללת את כל קומתו של האדם, ולכן נקרא פנים העין "אישון" מלשון איש קטן, ומחמת כן הפוגם בעיניו ח"ו פוגם בכל קומתו ומטמא את כל גופו, ולהיפך מרובה מידה טובה שעל ידי שמסתכל בציציותיו מועיל לקדש את עיניו ועל ידי זה את כל קומתו.

לכן נקראת מצוה זו "ציצית", וכמו שהביא רש"י (במדבר ט"ו, ל"ט): ציצית על שם וראיתם אותו, כמו (שיר השירים ב', ט') מציץ מן החרכים. ע"כ.

ולכן כתב בשער הכוונות (דרושי הציצית דרוש ז'): ודע, כי האדם צריך להסתכל בציציות בכל שעה ורגע, כמו שאמר הכתוב "וראיתם אותו", והוא תועלת גדול לנשמה, שלא יזדמן חטא לידו אם יזהר בכך, וגם ישיג תועלת גדול. ע"כ.

ובקיצור השל"ה כתב: כל המסתכל תמיד בציציותיו, זוכה ומקבל פני שכונה, וגם הוא טוב להשגה גדולה, וגם מביא לידי יראת שמים, כי אותיות ראיית הוא אותיות יראת. ע"כ.

בסידור ישועות ישראל להגאון רבי חיים ישעיה הכהן (עמוד ט"ז) מביא מאזהרות והנהגות הרה"ק בעל הבני יששכר ז"ע בזה"ל: בכל עת שבא לו איזה ענין שמבין שאינו לכבוד שמים, ורוצה להינצל. וכן אם רואה שבא לו איזה כעס בליבו, יסתכל בשני ציצית שלפניו והשי"ת יצילהו.

גם בדברו עם בני אדם ומתיירא שלא יתפס ברשת לשון הרע ודיבורים אסורים ח"ו, יסתכל בציצית והשי"ת יצילהו וישמרהו שלא ידבר לשון הרע ושיחה בטילה וכן כל כיוצא בזה. ע"כ.

בספר קב הישר (פרק מ"ה) כתב: וכן קבלה היא בידי מן אנשי מעשה, שאם היו יושבים בטלים מן המצוות, היו ממשמשים בציצית והיו מסתכלין בהן, כי ההסתכלות בציצית היא ענין גדול ותקומה אל השכינה בגלות, והיודעים סוד יחוד בקבלה מכוונין בשם אחד גדול ונורא שהוא גימטריא עי"ן, ובזה הם יוצאים אף בזמן הזה סוד מצות תכלת בציצית. יעו"ש המשך דבריו.

וכתב השו"ע (סימן כ"ד סעיף ג'): טוב להסתכל בציצית בשעת עטיפה, כשמברך. ע"כ. וביאר המשנ"ב (סק"ו) שנאמר "וראיתם אתו וְזָכַרְתֶּם" ראייה מביאה לידי זכירה וזכירה מביאה לידי מעשה.

ושם בסעיף ד' כתב: יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגייעים ל"וּרְאִיתֶם אֹתוֹ", וליתן אותם על העיניים, ומנהג יפה הוא וחבובי מצוה. הגה: גם נוהגים קצת, לנשק הציצית בשעה שרואה בה, והכל הוא חיבוב מצוה. וכתב המשנ"ב (סק"ז): נמצא בשם הקדמונים, שכל המעביר ציצית על עיניו כשקורא פרשת ציצית יהא מובטח שלא יבוא לידי סמי עיניים.

וכתב רבינו יוסף חיים ז"ע בספרו בן איש חי (ש"א, הקדמה לפרשת בראשית) וז"ל: ...לכן תמצא "ציצית" מספר "בית יעקב", ולזה אמר: "בית יעקב לכו ונלכה באור ה'", כי אחיזה באור המקיף שהוא סוד הציצית אינו אלא לישראל, שהם בית יעקב. ולזה אמר: "ואשא אתכם על כנפי נשרים", והוא כי נשרים מספר ציצית, וכל זה לעת עתה

בס"ד

עיר וקדיש מן שמיא נחית

כי לא תשכח מפי זרעו

יצא לאור

הספר השביעי בסדרת הספרים

נחלת שדה

על התנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי

א. אור פניו של רבי שמעון בר יוחאי
ב. כיצד התחבא רבי שמעון ובנו בבית המדרש?
ג. מדוע לימוד הזוהר הקדוש מסוגל לעשירות?
ד. בעלי חיים משרתים את רבי שמעון
ה. מעלת רבי כרספדאי
ו. סוד חמורו של רבי פינחס בן יאיר
ז. מעלת וסגולת יום ל"ג בעומר

"תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו
הוא ימליץ טוב בערינו ארוננו בר יוחאי"

ניתן להשיג בטלפון:
050-4145482

שאינו לנו השגה בטלית עצמו אלא רק בציציות שהם הכנפיים, אבל בגמר התיקון "אביא אתכם אלי", שתשיגו הכל גם בבחינת הטלית, גם אלי אל י' שהוא סוד חכמה. עכ"ל.

ולפי דרכו ש"ציצית" גימטריא "נשרים", יש לומר, כי מצינו אצל הנשר שנושא את גוזליו על כתפיו, שכל שאר העופות נותנים את בניהם בין רגליהם, לפי שמתיראים מעוף אחר שפורח על גביהם, אבל נשר הזה אינו מתיירא אלא מן האדם, שמא יזרוק בו חץ, לפי שאין עוף אחר פורח על גביו, לכך נותנו על כנפיו, אומר: 'מוטה יכנס החץ בי ולא בבני'.

אף המתעטף בטלית, הקב"ה כביכול לוקח אותו על כתפיו ואין רשות לאף מקטרג להשטין ולפגוע בו, ואומר הקב"ה ש'מוטב יכנס החץ בי ולא בבני'.

הפסוק בפרשת בלק (כ"ג, כ"ד) אומר: "הן עם כלביא יקום וְכָאֲרִי יתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד יֵאָכֵל טַרְף וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתֶּה".

וכתב רש"י: הן עם כלביא יקום וגו' - כשהן עומדין משינתם שחרית הן מתגברים כלביא וכארי לחטוף את המצות ללבוש טלית לקרוא את שמע ולהניח תפילין.

וצריך ביאור מה הענין הזכרת מצות טלית ותפילין מיד עם קומו בבקר?

ונראה לבאר בהקדם ביאור מאמר התפילה "השכיבנו אבינו לשלום והעמידנו מלכנו לחיים טובים ולשלום". פתח במילת "אבינו" והמשיך עם "מלכנו", אלא, שבעת שהולך לישון, צריך האדם לשאול את עצמו כיצד מעז להעלות על מיטתו ולישון, כאשר מלוא כל הארץ כבודו ומלך העולם עומד מולו. אלא, שהוא אבינו, וליד אבא אפשר לישון. אולם בקומו בבקר צריך לחשוב לעצמו "מלכנו", מלך העולם נמצא מולי, וכיצד מרשה אני לעצמי להמשיך לשכב ולישון. לכן אצל שכיבה אמר "אבינו" ובקומו אמר "מלכנו".

ומצינו כי הציצית משמשת לחותם עבדות, שעבדים אנו של מלך העולם, וכדברי הגמרא במנחות (מג): תניא, היה רבי מאיר אומר: גדול ענשו של לבן יותר מעונשו של תכלת. משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו, לאחד אמר: הבא לי חותם של טיט. ולאחד אמר: הבא לי חותם של זהב. ופשעו שניהם ולא הביאו, איזה מהן עונשו מרובה? הוי אומר זה שאמר לו הבא לי חותם של טיט ולא הביא. וכתבו תוספות (ד"ה חותם): חותם של טיט – מה שמדמה חותם של טיט לציצית, שכן עושין לעבדים, והציצית מעיד על ישראל, שהם עבדי הקב"ה וכו'. עכ"ל.

וכן כתב הספורנו (שלה ט"ו, ל"ט) וז"ל: וראיתם אותו, וזכרתם את כל מצוות ה'. תזכרו שאתם עבדים לאל יתברך, ושקבלתם מצותיו באלה ובשבועה, וזה בראותם הציצית שהוא כחותם המלך בעבדיו. ובזה תחדלו מתור אחרי לבבכם להשיג שרירות לבכם בעושר וכבוד אפילו בגזל, וכו'. עכ"ל.

לכן מיד בקומו משנתו מתעטף בטלית, כדי להזכיר לעצמו כי עבד הוא של מלך העולם, ויתגבר כארי לקום משנתו לעבודת בוראו.

יום ל"ג בעומר:

כתב בספר עבודת ישראל (ליקוטים על התהילים) "אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבור בסך אדום עד בית אלהים וגו'" (תהלים מ"ב, ה'). דהנה אדמו"ר מוהד"ב זלה"ה אמר בפירוש הפסוק (תהלים מב, ג) "צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים", כי כל ימי הספירה אנו מיחלים ליום ל"ג בעומר שבו הרחמים גוברים על פי שם אכדטי"ם שנתגלה בו, והוא האותיות בא"י לפני אותיות אלהים, ונקרא "פני אלהים" שבכל מידת דין צריך להיות בו פנים של רחמים ופנימית שבו, וזה אמר בפסוק זה, אי"ל ח"י, גימטריא מ"יט הם ימי העומר, [כמ"ש הארז"ל כי שם כד"ט עולה ל"ג]. "צמאה נפשי מתי אבא ואראה פני אלהים", הפנים שלו שהוא שם הנ"ל שיוצא מר"ת כ"י ט"ובים ד"ודיך מ"יין (שה"ש א, ב), שנתגלה הטוב הגנוז עכ"ל. ולפי דבריו גם הקפיטל מורה על ימי הספירה שהוא קפיטל מ"יב שבו ניתקן שם מ"יב של אנא בכח וכו'. עכ"ל.

כתב בספיה"ק תפארת שלמה (ל"ג בעומר) וז"ל: ת"ר כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל כו'. ר' שמעון בן יוחאי אמר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר (דברים לא, כא) "כי לא תשכח מפי זרעו", אלא מה אני מקיים (עמוס ח, יב) "ישוטטו לבקש דבר ד' ולא ימצאו", שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד (שבת קלח:). מבואר בספרים הרמז בזה כ"י לא" תשכח" מפ"י זרעו" ס"ת יוחאי"י. מאשר כי הוא היה משרש נשמתו של משה רבינו ע"ה רעיא מהימנא, וזכותו עומד לנו להיות לעזר לכל הבאים לטהר אשר בשם חסיד יקרא, יזכך נשמתו ע"י לימוד הוזה"ק, ומבואר בוזה"ק (במדבר דף קכד:) בזכות ספרא דא יפקון מן גלותא. וזה הרמז בראשי תיבת של הפסוק (שמואל א ב, ט) "רגלי חסידיו יישמרו גימ' זוה"ר. כי הוא השמירה מעולה בכל העניינים לזכך נשמתם וזכותו עודנו עומד עמנו תמיד בבחי' (משלי י, כה) צדיק יסוד עולם. עכ"ל.

כתב בספיה"ק מגן אברהם להמגידי הקדוש מטריסק ז"ע וזלה"ק: ולכן היום בל"ג בעומר שהוא הלולא דרשב"י שהוא תיקון וקישט התלת גוונים דקשת בגוויי נהירין (ע"י"ש בפנים שמבאר שהוא תיקון אותיות השם) סוד הט"ל תורה ובפרט שהוא קודם חג השבועות זמן מתן תורתנו, לכן צריך האדם להכין את עצמו מהיום לזכך ולטהר את עצמו בזיכוך רב ועצום לקשט עצמו בגוויין שפירין בהטל תורה שיוכל לקבל התורה בחג השבועות הבא עלינו לטובה. עכ"ל.